

или по баира, — рече Нейчо и усѣти, че гласътъ му бѣше се позасѣкълъ.

— И ти въ касабата ли бѣше? Ела, ще минемъ изъ дола. Какво ще правишъ тамъ на баира, на баира да мръзнатъ вълцитѣ.

— Азъ отзарана видѣхъ единъ вълкъ, — рече Нейчо.

Костадинъ го изгледа отвисоко съ засмѣни очи: при него Нейчо бѣше съвсемъ нисъкъ, дребничекъ.

— Вълкъ ли видѣ? Ти? Ама тозъ вълкъ трѣбва да те е глътналъ и пакъ да те е изплюлъ. Леле мале! — провикна се Костадинъ. — Де и мене да ме срещне нѣкой вълкъ. Съ уста ще го уловя, ще го изямъ!

И двамата, загърнати отъ снѣга като съ гжста бѣла мрежа, тръгнаха по дола и скоро се закриха. Отъ време на време се дочуваше само дебелиятъ гласъ на Костадина.

*

Дойде пролѣтъ, стопи се снѣгътъ. Нейчо излѣзе въ кѣра и съ едва сдържано любопитство, което отколе не му даваше мира, потърси мѣстото, гдето вълкътъ бѣше го накаралъ да се отбие отъ пѣтя и гдето бѣше намѣрилъ кесията съ паритѣ. Като гледаше где бѣше седѣлъ вълкътъ, где той, забеляза, че между едни сухи трѣни, изъ топлата прѣстъ, наедно съ младата трева, бѣше по-